

# Vannak pletykák köztünk?

„Ne járj rágalalmazóként a te néped között” (3Móz 19:16)

„Aki szól rágalmat, bolond az.” (Péld 10:18)

„A képmutató szájával rontja meg a közelijét/felebarátját” (Péld 11:9)

A pletyka jelenthet üres beszédet vagy megrögzött fecsegést és hírhordást, beleértve az alaptalan szóbeszéd terjesztését. Nem mindig ellenséges indulatból vagy rosszindulatból fakad. De ez az írás az olyan pletykálkodással foglalkozik, amelyik másokról panaszkodik a hátuk mögött, felfedve hibáikat (vagy feltételezett hibáikat) és leértékelve őket mindazok szemében, akik hallják. A 2 Korintus 12:20-ban megemlégett „rágalmazásokról (az angol eredeti szó szerint hátbatámadással fordítja) és fondorkodásokról” van itt szó.

Néhány magyarázattal kezdjük a reménytelen, krónikus pletykálkodókról. Egyesek – még egyes keresztyének is – úgy tűnik, hogy hajlanak a másokról való negatív pletykálásra. A bennük levő hajlam olyannyira elhatalmasodott, hogy nem tudják tovább kontrollálni. Hasonlítanak az alkoholistákra és drogfüggőkre. Úgy járóröznnek, mint egy ágyúnaszád, fegyvertáruk fel van töltve különböző emberekről szóló becsmérő információról, rádióantennájuk pedig fogékony a legfrissebb „gyanús” helyzetekre.

Keresztyénként bizonyára nagyon szomorú és megbetegedett lelkiállapotban vannak, mert a szellemi/lelki érdeklődés és az ártalmas pletyka kölcsönösen kizárják egymást. Nyilvánvaló, hogy lelkük most a titokban terjesztett hitvány dolgokban talál kielégülést. A pletykálkodók kétségtelenül visszaesők, bármily állhatatosak az összejövetelek látogatásában, és bármennyire is hangoztatják, hogy szellemi/lelki áldásokat vettek.

Hogyan kerülhetnek egyes hívők ilyen állapotba? A pletykaság mögötti erővel hamarosan foglalkozunk, de ki kell mondani, hogy a megrögzött pletykálkodók nyilvánvalóan nem próbálkoztak szokásuk féken tartásával vagy leküzdésével. Nem úgy tűnik, mintha bűnnek látnák a pletykálkodást, és utálnák, valamint ellenállnának neki. Csakúgy, ahogyan a dührohámok rabjai engedték, hogy az önkontrolljuk izmai elgyengüljenek, úgy lettek a reménytelen pletykálkodók is katasztrofálisan legyengült emberekké. Csak magukat okolhatják ezért. Olyan állapot ez, amiért ők teljességgel felelősek. Ők maguk idézték elő.

A megrögzött pletykálkodók más emberek bíráinak és zsűrijének tartják magukat, miközben ők a leggyengébb és legszánalmasabb emberek. Az önkontroll egyike a legnemesebb emberi erényeknek, de a pletykálkodóknak nincs önkontrolljuk. Az önkontrollra való képességük – beleértve az elmét és a száját – kapitulált sátán előtt. Csakis egy isteni műtét mentheti meg a megrögzött és reménytelen pletykálkodókat, és a Szent Szellemnek kell a Sebésznek lennie.

A reménytelen pletykálkodóknak, Isten előtti teljes és őszinte bűnbánattal, engedelmeskedniük kell a Szent Szellem megszentelő segítségének, Isten népének pedig abban kell segíteniük, hogy nem hallgatják meg a pletykáikat, és saját egészséges beszédükkel visszavezetik őket a szellemi/lelki dolgokra.

A bűnbánó pletykálkodóknak úgy kell tekinteniük magukra, mint akik ex-alkoholistákhoz hasonlóan legyengültek és lebénultak a folyamatos bűnben élés miatt. El kell ismerjék, hogy hajlamosak a pletykálkodás bűnébe esni, és nem engedhetik, hogy egyetlen nap is elteljen anélkül, hogy ne vigyáznának a beszédjükre és a gondolataikra. Valahányszor

jön a kényszer, hogy leszóljanak valaki mást, vagy hogy kipletykáljanak kellemetlen „tényeket”, könyörögniük kell segítségért, és össze kell szedniük minden erejüket, hogy elnyomják azt a kényszert és eltereljék gondolataikat egészséges és építő dologra. Ha hónapokon vagy éveken át engedtek a pletykálkodás kényszerének, a rehabilitáció hosszú küzdelem lehet, de ahogyan felveszik és folytatják a harcot, egyre erősebbekké lesznek.

Hogyha nem készek a harcra, még nagyobb reménytelenségbe fognak rohamosan visszazuhanni, ezáltal rombolást okozva Isten népében, és ezért az Úr fenyítésével néznek szembe hamarosan.

E téma legijesztőbb aspektusa az, hogy az alkalmi pletykálkodók abban a nagy veszélyben vannak, hogy krónikus, reménytelen pletykálkodókká váljanak. Olyan szokás ez, ami kiszabadul az ellenőrzés alól és uralni kezdi a nyelvet. Most a következő kérdést vizsgáljuk meg: Miért éri kísértés a pletykálkodásra az embereket, még a keresztyéneket is?

## **Mi váltja ki a kényszert a pletykálkodásra?**

Az alkalmi és a rendszeres pletykálkodás tíz oka

**„Tartóztasd meg nyelvedet a gonosztól, és ajkadat a csalárd beszédétől.” (Zsolt 34:14)**

**1 ELŐSZÖR** – az ördög a felbujtó a pletykaságra. Kezdetől fogva félremagyarázta Istennek Ádámmal és Évával való kapcsolatában megmutatkozó jellemét. Burkoltan célozgatott arra, hogy Isten valamit jogtalanul visszatart tőlük, és hogy nem volt őszinte hozzájuk. Azt sejtette velük, hogy Isten túlzó, zsarnok és fenyegető velük szemben. Sátán szavainak nagy része külsőleg emlékeztetett az igazságra, de az mégsem az igazság volt. Isten bizonyára visszatartotta Ádámtól és Évától a gonosz ismeretét, de nem a sátán által felhozott okokból. (A pletyka nem mindig teljes valótlanosság, de félremagyarázza és eltorzítja az igazságot, mígnem az nem igazság többé.)

Az ördög az atya a rosszindulatú pletykának, és először a paradicsom szépséges környezetében vetette be. Azóta számtalanszor megismételte bűncselekményét együttműködésre kész embereket felhasználva. A pletykát a hívók gondolataiban/lelkében a hazugság atya ülteti el.

**2 MÁSODSZOR** – a pletykálkodókat motiválhatja irigység, féltékenység és büszkeség. Akik a pletykaság kísértésének engednek, magukba kellene nézniük. Mi a valódi igazság? Vajon tényleg igazán fáj nekik és törődnek a másik ember helytelen életvitelével, vagy csak a féltékenység lelke lappang bennük? Talán pletykájuk áldozatai előnyökkel bírnak az életben, ami féltékeny haragot szül bennük? Vagy áldozataik olyan mértékben elfogadottak és gyümölcsözőek az életben, hogy ezzel a pletykálkodókban irigység születik, mert azt gondolják, hogy nekik kellene mindaz az áldás? A féltékenység és a büszkeség rosszindulatú pletykálkodókat szül.

**3 HARMADSZOR** – a pletykálkodók indítéka lehet még az is, hogy általánosan elégedetlenek a sorsukkal, vagy személyes csődjük következményétől szenvednek, vagy

valamilyen veszteség fenyegeti őket. Ahelyett, hogy Istentől kérnének segítséget, hogy igénybe vennék a szellemi/lelki vigasztalást, egyes emberek engedik, hogy panaszkodó, keserű lelkület legyen úrrá rajtuk, és erőteljesen támadni kezdenek másokat rosszindulatú pletykával. Az ördög mindig keresi az elégedetlen és sérülékeny embereket, akiken keresztül „erkölcsi” hadjáratot indíthat mások ellen.

**4** NEGYEDSZER – a pletykálkodókat felindíthatja a megbántódás. Talán egyszer más keresztyének szükséges feddésel illették, és bár kedvesen tették, ők mégis megnehezíteltek rájuk. A megbántott embernek édes a bosszú, és a pletyka olyan, mint „a hátnak szánt kés”.

**5** ÖTÖDSZÖR – a pletykálkodókat gyakran az mozgatja, hogy vágnak arra, hogy meghallgassák őket. Szomorúan és szánalmasan hangzik, de egyes emberek úgy érzik, hogy csak akkor tudják magukra vonni mások figyelmét, ha valami megdöbbentő vagy szégyenletes dolgot mondanak másokról. A pletykálkodók rájöttek, hogy (a bukott emberi szív miatt) sok embert erőteljesen vonzanak a történeteik.

**6** HATODSZOR – a pletykálkodókat olykor az is motiválja, hogy nincs jobb mondanivalójuk. Ezeknek a pletykálkodóknak (akármily kellemetlenül is hangzik) üres a fejük. Nem tudnak semmi értékes mondanivalóra gondolni. Soha nem olvasnak vagy beszélgetnek tartalmas dolgokról, így az időjárást illető megjegyzéseiktől eltekintve, csakis mások kritizálására képesek. Túl önzőek ahhoz, hogy arra gondoljanak, hogy talán érdeklődhetnének a beszélgetőtársuk körülményei felől. A lényegi dolgokkal nem törődve, elkerülhetetlenül eltorzított, ellenséges történetek terjesztőivé lesznek.

**7** HETEDSZER – az emberek gyakran azért válnak pletykássá, mert világias az ízlésük és az életszemléletük. Végül is a pletyka a világiasság része. Mi másról szólnak a televíziós szappanoperák, mint dramatizált pletykákról, nagy dózisosokban tálalva függőknek? Ha a keresztyének sorozatos televíziós pletykát néznek, a viselkedésük és ízlésük elengedhetetlenül formálódik az által. Felettébb tapintatlanul kíváncsiskodóvá válnak a mások életében bekövetkező legkisebb változások és fordulatok, különösen a hibáik és bukásaik láttán. A régi életre fókuszálnak, ahelyett, hogy az újra összpontosítanak; a földi nyereségre a mennyei helyett. A szappanoperák világa olyan világ, ahol minden az emberi viselkedésen múlik, és a szellemi/lelki viselkedés nem ér semmit. Íme, a rosszindulatú pletykálkodó ideális elmetréningje.

**8** NYOLCADSZOR – a pletykálkodók az öngazság régi betegségének termékei. Mondhatnánk, hogy a farizeus, aki (az Úr példázatában) felment a templomba imádkozni, elárulta a pletykálkodó tulajdonságait. Magának imádkozott, befektetve a közelben álló vámszedőt.

Mások lerombolása által építik fel magukat az öngaz emberek. Ha mások rossz hírbe hozhatók, sokkal jobban érzik magukat. A gyülekezet tagjainak rágalalmazásával az öngaznak sikerül föléjük emelnie önmagát. Hatékonyan meggyőzi önmagát „magas

pozíciójáról”, ugyanakkor megpróbálja meggyőzni azokat is, akik rá hallgatnak. Az öngaz embereknek a pletyka létra az önelégültséghez.

**9 KILENCEDSZER** – a pletykálkodók cselekedhetnek merő bosszúvágyból és rosszindulatból. Egyes embereknek nincs szükségük okokra, hogy másokat utáljanak, csak egyszerűen utálják. Van bennük egy kezdetleges ellenségesség, amit nem próbálnak meg kontrollálni. Soha nem tűnik úgy, mint ha megállásra kényszerítené őket Krisztus parancsa, hogy a hívőknek szeretniük kell egymást. Egyszerűen nem törődnek vele, ha jellemük undoksága kiömlik belőlük. Zabolátlanul elengedik magukat és nincs bennük szégyenérzet. Meg kell látniuk, hogy életvitelüknek egy egész területét nem adták oda a megszenteltetésre. Isten sohasem adott nekik jogot arra, hogy életük valamely területére azt mondják, „erről szó sem lehet!”, és ha ők nem hajlandók ezt a területet Isten törvényének alávetni, akkor meg kell fegyelmeznie őket.

**10 TIZEDSZER** (ez szorosán kapcsolódik az előző ponthoz) – a pletykálkodókat felbátorítja a bűnre a rendszeres önvizsgálat és bűnbánattartás elhagyása. Ha nincs önvizsgálat a nap végén, és nincs lelkiismeret-furdalás és fájdalmas szégyenérzet, nem lesz semmi sem, ami ellenőrizhetné a pletyka áramlását. A régi természetnek és a belőle fakadó bűnöknek megfékezése lelkiismeretes törődést igényel. Az ebben való engedékenység a pletyka súlyosságának alulértékeléséhez vezet, el egészen az igazolásáig. (Az ördög meggyőzi a pletykálkodókat, hogy helyes és szükséges mások „vétségét” napvilágra hozni.)

A napi önvizsgálat nemcsak meggyőzi az embereket a pletykaság bűnéről, hanem a pletykálkodóknak minden más bűnüket is élesebben tudomásukra hozza. Akkor lehetetlenné válik számukra, hogy nekilássanak mások befektetéséhez. A pletykálkodás büszke tevékenység, és a napi önvizsgálat és bűnbánat eloszlatja a büszkeséget.

\* \* \*

Remélhetőleg a fenti szomorú lista olvasása elveszi az olvasók legcsekélyebb vágyát is a pletykálkodásra. Ha ezek közül bármelyik motiválna bennünket, akkor elriadva és undorodva kellene visszahőkölnünk.

## **Hat halálos következmény**

Ezeket meglátni a legnagyobb ellenzere a pletykaságnak

**„A megátalkodott ember versengést/vitát szerez, és a sugdosó elválasztja a jó barátokat.”**  
(Péld 16:28)

### **1. A pletyka Istennek a beszédre vonatkozó rendelkezései ellen van**

Az Úrnak a hívők beszédjére vonatkozó parancsolatai egyszerűek, azonban a rosszindulatú pletyka mindet áthágja. A pletykálkodó szavai hasonlítanak egy forráshoz (mondja Jakab apostol), mely egy időben ad édes és keserű vizet. Az Úr követelményei a beszédet illetően a

következők: legyen „először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató.” (Jak 3:17)

„Egészséges, feddhetetlen beszéd” (Tit 2:8) a mérvadó a hívőknek. A rágalmazás és a sugdosás világos jelei az istentelenségnek és a bűnbánat vagy a megtérés hiányának (2Kor 12:20-21). A rosszindulatot, úgy szóban, mint cselekedetben, ismételten elítéli a Szentírás (Ef 4:31, Kol 3:8, Tit 3:3, 1Pt 2:1). A rágalmazást el kell utasítani (1Tim 3:11). A gonosz beszédet a keserűséggel együtt el kell vetni, és helyébe kedvességet, jóságosságot és megbocsátást kell felöltözni (Ef 4:31-32).

A pletykát természetesen teljességgel elítéli Isten szent törvényének legfőbb kifejezése, ami a Tíz parancsolatban adatott: „Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot.” (2Móz 20:16). Isten még közelebből meghatározott szavainak, melyek Mózes által adtak, minden lehetséges pletykálkodó fülében kellene csengenie: „Ne járj rágalmazóként a te néped között.” (3Móz 19:16).

Pletykálkodni azt jelenti, szemben állni Istennel és az ő Szavával. Szándékosan rátaposni az Úr mérvadó rendelkezéseire.

## 2. A pletyka a Szent Szellem munkája ellen van

A pletykaság szemben áll a Galata 5:22-23-ban leírt Szellem gyümölcsének minden formájával.

A szeretet ellen van, mert rosszindulatból, sőt ellenségességből fakadó cselekedet.

Az öröm ellen van, mert nem csak az áldozat boldogságát teszi tönkre, hanem az egész gyülekezetét, mivel panaszkodó és gyűlölködő lelkeséget teremt.

A békesség (vagy egység) ellen van, mert gyanakvást kelt, kritikus légkört ébreszt és egyik embert a másikkal szembeállítja.

A hosszútűrés ellen van azáltal, hogy lecsap minden észrevett helytelen viselkedésre, s ez által az ítélkező türelmetlenség légkörét szüli.

A pletykaság a kedvesség, szívesség ellen van, mert gonosz, rosszindulatú és bántó, és olthatatlan étvágya van a „vétkesek” felfalására.

A jóság ellen van, ami az önzetlen, nagylelkű, segítőkész lélekre vonatkozik. A pletykaságban nincs irgalom és engedékenység. Távol áll tőle, hogy előbb kételkedjen, vagy hogy segítsen a megkritizált személynek a helyreállításban, inkább előretör gyilkolni, és elpusztítja az áldozat jellemét és jó hírét.

A hit ellen van, ami ebben a szövegben a hűséget, lojalitást jelenti. A lojalitás az első áldozata a pletykának. A pletykálkodó, rágalmazó személy senki iránt nem érez, és nem mutat hűséget.

A szelídség vagy alázatosság ellen van, mert a pletykálkodók nem érzik szükségét, hogy megbizonyosodjanak a tényekről, és nem gátolja őket saját bűnösségüknek bármilyen érzete. Egészen tökéletesek a maguk szemében. A *Filippi 2:3* elmondja nekünk, hogy a „lélek alázatossága” vezeti el az embereket arra, hogy másokat különbeknek tartsanak önmaguknál. A pletykaság ennek az ellenkezője.

A mértékletesség, az önkontroll ellen van, mert a pletykálkodók nem képesek magukat féken tartani. Nem próbálkoznak visszatartani szavaikat, még akkor sem, ha magatartásuk nyilvánvalóan gonosz, rosszindulatú, gyáván és kegyetlenül romboló.

A pletykaság ellene van a keresztyén jellem minden elvének és vonásának, és lehetetlenné teszi a megszentelődést. A kritizált személy előmenetele ellen van, és a pletykálkodók saját szellemi/lelki növekedése ellen.

Micsoda bűn ez, hogy képes elhervasztani a Szent Szellem gyümölcsének *minden egyes virágát* a hívők életében és a gyülekezet életében! Ki akar pletykálkodó lenni?

### 3. A pletyka az egész gyülekezet ellen van

A pletykaság utálatból fakadó cselekedet nem csak a kritizált személy iránt, hanem Isten népének egész közössége iránt. A testvéri szeretet és egység gyökerére veti a fejszét. Ha már egyszer elterjed a pletykaság láza, Jakab szavai valósulnak meg: „A nyelv tűz, a gonoszságnak összessége. Úgy van a nyelv a mi tagjaink között, hogy megszeplősíti az egész testet, és lángba borítja életünk folyását, maga is lángba boríttatván a gyehennától.” (Jak 3:6).

Nem szabad elfelejtenünk, hogy a pletykaság két betegség, nem pedig egy. A száj betegsége és a fülek betegsége. Nem a pletykálkodó az egyedüli bűnös. Minden pletyka bűnössé tesz számos hallgatót. Fogadják a bűnt, talán szeretik és élvezik, a magukévá teszik. Megkeményedik *az ő* szívük az áldozat iránt, és ez által gyakran „továbbterjesztőkke” válnak. Pletykálkodni olyan álnok dolog, mintha más személyt toboroznánk a hazugságra, lopásra, csalásra. Az áldozat, a hallgatók és végül az egész gyülekezet ellen van.

### 4. A pletyka az igazság ellen van

A pletykaság az igazság ellen van, a szónak minden értelmében. Először is, a *bibliai* Igazság ellen van, mert az emberek szívét és érdeklődését vonja el a szellemi tápláléktól, földi „botrányal” szórakoztatva őket. Ahol a pletyka népszerű, ott a hívők elveszítik az Isten Igéje iránti felvevőkészségüket. „Mert amikor irigykedés, versengés és megosztás van köztetek, vajon nem testiek vagytok-é?” (1Kor 3:3). Lehet annál nagyobb tragédia, hogy keresztyének, akik egykor buzgók voltak, most Isten házába azért mennek, hogy csupán szóbeszéd és gyanúsítgatás morzsáit hallgassák?

A pletykaság az igazság ellen van abban az értelemben, hogy általában nagymértékben becstelen. Mások elleni vádak és kósza híreszteléseket ragad meg, és továbbmondja anélkül, hogy egyáltalán megpróbálná ellenőrizni vagy megvizsgálni azok valóságtartalmát. A pletykálkodó nemcsak mellőzi a tények ellenőrzését, hanem mindig a lehető legrosszabb fényben tünteti fel azokat, kiszínezve és eltúlozva.

A pletykálkodó hazug volta nem áll meg itt. Az áldozata háta mögött munkálkodik, eltitkolva tevékenységének minden jelét. Ha az áldozat összeakad a pletykálkodóval, erőltetett, képmutató barátságos mosolyok elrejtik a tettét.

Továbbá, a pletykálkodók gyakran színlelik, hogy vonakodnak az áldozatukról beszélni, és igaztalanul azt állítják, hogy csakis a „vétkes” iránt érzett részvételük miatt tesznek így. A pletykálkodó ez által színésszé vagy színésznővé válik, de az egész előadás egy visszataszító hazugság, és Isten látja. Minden módon az igazság ellensége a pletykálkodó.

### 5. A pletyka a rend ellen van

A pletykálkodó rendetlen is, vasalt csizmával tapos az Úr által adott eljárás módokon, amiket a gyülekezetben felmerülő támadások és a rendetlen viselkedés kezelésére adott. A személyes támadásokra az Úr személyes megközelítést parancsol, megfelelő lelkülettel kivitelezve (szelídségnek lelkével). Más támadásokra pásztorok és más tisztségviselők adtak a gyülekezeteknek, világos és érzékeny rendelkezésekkel a fegyelem felügyeletére és a nyáj pásztorolására. A komoly sértések esetén egy kijelentett lépéssor van, értve ez alatt a kérést, a figyelmeztetést és legvégső esetben akár a kizárást is.

A pletykálkodók azonban azt gondolják, hogy mellőzhetik a pásztorokat, tisztségviselőket és az Úr által meghatározott vizsgálódási és fegyelmezési lépéseket. Milyen felhatalmazásuk van a pletykálkodóknak, hogy mellőzzék az Úr rendelkezéseit, hogy helyette magukat és a véleményüket magasztalják föl, és hogy a saját kezükbe vegyék a „törvényt”?

Isten szemszögéből nézve, a pletykálkodás összekapcsolja a gőgöt az engedetlenséggel, és áthágja a gyülekezet megfelelő eljárás módját, ami kizárólagosan képes igazságot szolgáltatni és a helyreállítást szolgálni.

## 6. A pletyka az evangélium ellen van

Végül, a pletykaság az evangélium ellen van, mert elrabolja az emberektől a könyörületeséget és a buzgóságot mások lelke iránt, és megszorítja a Szent Szellemet, ezáltal a hathatós, lélekmentő munka lesz akadályozva. „Ahol irigység és viszálykodás van” mondja a Szentírás, „ott háborúság és minden gonosz cselekedet is van.” Az irigység és viszálykodás „nem felülről való, hanem földi, érzéki és ördögi” (Jak 3:14-16).

Mi is belemerültünk a pletykálkodásba? Látva rúttságát és hatását a gyülekezetre, bizonyosan el kellene gondolkodnunk, és el kellene múltjon minden vágyunk a pletykálkodásra. Tilos pletykát mondanunk, és pletykát hallgatnunk.

Dr Peter Masters,  
a londoni Metropolitan Tabernacle lelkipásztor

## Fel kell-e fednünk a pletykát?

C.H. Spurgeon értékes tanácsot adott arra nézve, hogy hogyan fékezzük meg a pletykát. Ha valaki hozzád megy egy másik valakivel kapcsolatos panaszainak sorával, azt tanácsolja Spurgeon, hogy kérjük meg az illetőt, adja írásba mindet. A pletyka elkövetője általában nem fogja ezt megtenni, mert ez nyíltságot és őszinteséget, igazmondást jelez.

Tegyük fel, hogy tudomásunk van egy súlyos pletyka keringéséről, mely megsebesíti az áldozatait és rombolja a gyülekezeti közösséget. És tegyük fel, hogy mi magunk valamiért nem tudunk szembeszállni a pletykálkodókkal. Vajon el kell-e mondanunk egy gyülekezeti előjárónak, talán a pásztornak? Kell-e „jelentenünk” az ügyet? Vajon nem a pletykáról való pletykálkodás esete lenne ez?

A válasz az, hogy ez a mi kötelességünk Isten és a gyülekezet felé. Amikor bajok voltak a korintusi gyülekezetben, Kloé családjának tagjai elmondták Pálnak, és ő szembesítette a gyülekezetet a bajokkal. Ez a Krisztus rendelkezésének való világos engedelmisségben történt, aki azt mondta, hogy ha valakit sérelem ér, amit nem lehet megoldani a két fél között, el kell mondanunk a gyülekezetnek (Mt 18:17).

A pletykálkodó egyszerre terrorista és egy sérült személy. Ha látnánk egy súlyosan sérült embert vérezni az utcán, vajon nem hívnánk-e mentőket? Ha látnánk egy terroristát, aki éppen bombát helyez el a gyülekezeti épületünkben, nem indítanánk-e be a riasztóberendezést? Nagyon helytelen lenne, ha nem így tennénk, s egy pletykálkodót védeni ugyanilyen helytelen és rossz dolog volna.

Sátán olykor minden hívő fülébe belesugdos egy saját maga által kitalált parancsolatot. Halljuk és bolondságunkban elfogadjuk. Még képesek lehetünk az Úr összes igazi parancsolata fölé is helyezni azt. Sátán egyik ilyen álparancsolata a XIX. századi brit bentlakásos iskolákban használt nyelvből nőtt ki. Így hangzott: „Ne spicliskedj!” Olykor pedig így hangzott: „Soha ne hagyd faképnél a fajankót!” Más szavakkal kifejezve, tisztességtelen dolog bárkinek elmondani, mindegy, mit tett az illető.

Milyen különös erkölcsiség! Még ha aljas dolgokat is követett el, soha nem szabad kiadnunk, mert a mi kötelességünk, hogy teljes támogatást és védelmet adjunk neki. Sohasem szabad elárulnunk a hatóságoknak.

Ha a keresztyén emberek nem tartanak meg más parancsolatot, gyakran sátánnak ehhez az álparancsolatához fogják tartani magukat. „Sajnálom, pásztor” – mondják – „de nem mondhatom ki a nevét annak a személynek, aki ezt a rettenetes dolgot csinálja. Nem járnék el helyesen!” Sátán sokszor gonoszul gyönyörködhetett abban, amikor látta, hogy az ő hamisított erkölcsisége a bűnös életvitel védelmére vette rá a keresztyéneket, beleértve a pletykálkodást. Ha a pletykaság súlyos bűncselekménye kitör és elkezdi rongálni a közösséget, akkor itt az ideje, hogy a tagok beszéljenek a gyülekezetük véneivel, hogy az Úr által előírt módon végrehajthassák a feddést, és ha szükséges, a megreformálást.

**„Levetvén azért minden gonosztságot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést, és minden rágalmazást.” (1Pt 2:1)**

**„Minden mérgesség és fölgerjedés és harag és lárma és káromkodás kivettessék közületek minden gonosztsággal együtt” (Ef 4:31)**

**„Se szidalmazók ... nem örökölhettek az Isten országát.” (1Kor 6:10)**

*(Ezek az írások a Sword and Trowel 2012. évi 1. számában jelentek meg angol nyelven. Metropolitan Tabernacle, Elephant & Castle, London SE1 6SD, UK. Fordította Solymos Dániel. E-mail cím: daniel\_solymos@yahoo.co.uk)*